

מי שהוציאוהו פרק רביעי עירובין

נב.

עין משפט
נר מצוה

סמ"א מ"י פ"ז מהל'
עירובין הלכה ח טור
ש"ע ח"ח ס' תי סעיף ג:
ע"ב ג מ"י שם טור ש"ע
שם סעיף א:

רבינו חננאל

אדמו"ר שביחתי
פלוני, א"ל אבי
במקום פלוני ור' יהוד'ר
ר' חסדא דאמי כמאן
במקום פלוני ור' יהוד'ר
ממחור. והא ר' נחמן
[פליגין] עליה ותניא
בבבא. א"ל הדרי בי.
בבבא רמי בן חמא חר'ר
אמורו שבת יש לו ד'
אמות. פי' (ה) המנחת
העירוב יש לו ד' אמות א'
אדמו"ר ופשיט רבא ערב
לשון. ומכאן לא אמר לערב
במקום פלוני ור' יהוד'ר
כלומר להניח עירוב
במקום פלוני אלא להקל על
העירי, מכלל שזה הו'
שוין. ואי אמרת המנחת
עירוב אין לו ד' אמות
הא הילך הוא, להחמיר
הוא, שהרי הפסד ד'
אמות. אלא שמע מני' יש
לומר בן חמא רבא חר'ר
עירובא ליה אבי שגרה.
ותנאי' נמי שיעא ללך לער'
ששמשמעין בן חר'ר.
העירובא למעלה. כתיב
בבבא רבא חר'ר הו' נמי
בבבא רבא חר'ר הו' נמי
שבת בתיס ובעירובא
התחומי שבת בתיס
בדרך קנה עירוב במקום
העירי, שביחתי, דברי
אדמו"ר. יתר על כן א'
אדמו"ר ופשיט רבא חר'ר
אפי' מנאציא חבירו וכו' ול'
הפ' תת חמא או תת צינא
הוא, למחר משכים
הוא, אמר רבא א'
החיות שצריך לומר
פלוני במקום פלוני
כדיל' עלמ' א' פליגי
בדרי. דכין דהוא איל'
באבורא אפי' שהחיות
כדיל' לומר, כ' פליגי
באבורא אפי' שהחיות
במקום שביחתי במקום
פלוני א' צריך להחיות,
כ' יתהוה א' צריך. א' צריך
כ' צריך יתהוה אמר אנו
אדמו"ר. ורב יוסף א'
החיות שביחתי במקום
פלוני שצריך נמי להחיות
כדיל' עלמ' א' פליגי
בדרי. צריך. כ' פליגי
במבבא א' צריך לומר
נמי שביחתי במקום פלוני
א' לא, ר' יהוד'ר א' צריך,
כ' יוס' צריך יתהוה א' צריך
שהחיות צריך אפי' שן
אמר שביחתי במקום
פלוני קנה שביחתי במקום
פלוני. אפי' ר' יוסף, דרבא.
ויהוה בר אשתיתא אית'
רבא נון בר הושעיא
לכלכלה פדיו, כ' קאזיל
שבשקבא עד נחית לדרא
החיות חלילה. א"ל
רבא תבא וקסיל לו כדיל'

(א) נראה דחסר כאן ו"ל פי שבת מי שקנה שביטה ברגליו יש לו ד"א לצד מאלפים לכל רוח.

והיה יושב ערב שבת בציתו ואומר שציתתי בציתתא מקום מקום היה
 ציץ שני התחומין: מאי דעסיך. דעסיר את ואמרת שציתתי במקום
 פלוני: והא אמר רב נחמן. דלך שרי ר' יהודה אלא בנרקומי ותינא
 כוותיה דרב נחמן לעיל: שם. שקונה שציתה ברגליו יטו ל' אמות
 ולקניית ציד למד מאלפים לכל רוח:
 לשהמיא בוא. דפספיד ארבע אמות:
 מבתנא מי שיא. מעירו לילך בעיר
 ואחרת שמערבין בה שסמוכה לעירו
 ואמר רב חסדא מחסדא

גליון הש"ס

גב' יש לו ד' אמות או
לא. עיין לקמן דף ס ע"ב
תד"ה כאן שכלתה וכו':
שם אפי' חבי נוחא ליה.
עיין לעיל דף לב ע"ב ודף
לה ע"א:

מוסף רש"י

מספקת בן יד היה לעמו נקמות
שציתה בסוף התמוס או ציטמו והרי
זה חמר נבול שאין לו אלא אלפים
שצין ציטמו לסוף התמוס אבל אלפים
שמעבר ציטמו ללד השני הפסיד דשמה
בסוף התמוס קנה ומסוף התמוס
נמי לא קנה אלפים ללד עיר האחרת
שמה לא קנה שציתה כאן כי אם
בציטמו: גב' פניא נמי לא: דקשי
לו ב' בתים וצויהן שני תחומי שבת
עסקינן: כיון שהחזיק בדרך קנה
עירוב. אף אם לא אמר שציתי
בסוף התמוס וחזר: יאר על כן.
אפילו לא החזיק בדרך קנה אמר ללאת
והחזירו חזרו ואמר לו פה: לומר
כ"ע לא פליגי דריצ' שיאמר לו חזרו
לין פה דקדמי תמנינין דר' יהודה
והחזירו חזרו דהשתא ודאי משום
זינה וחמה הוא דלדר זיה ודעמיה
למקמי שציתה בסוף התמוס ואע"פ
שלא אמר אבל אם חזר מעצמו איכא
למימר נבול דלא קנה שציתה לשם
דאפילו גלוי דשמה ליכא והרי הוא
כצני עירו: כי פליגי להחזיק. והיינו

ה'א' להקל' להחמיר הוא. ואם תאמר תיקשי ליה נשמואל דסוף כ"ד מעבדין (לקמן דף ס"א): לאמר שבת בעיר חריבה לרבנן מהלך את כולה וחוצה לה אלפים אמה הניח עירובו בעיר חריבה אין לו ממקומו אלא אלפים אמה ו"ל מכל מקום בשתמא כי אורחיה כשאין קוטר עירובו בעיר חריבה הוי להקל: **לומר ב"ע לא פליגי דצריך.** פי' ר"ת לומר עת המרה הוא

ועתה צינה הוא דכיון שהחזירו מטעם זה אם כן כיון דעתו לילך כשתעבור חמה וצינה ולא יצא מתורת עני אצל אם בלא טעם החזירו אם כן לגמרי נתיישא מלין ויצא מתורת עני אע"פ שהחזיק בדרך ורבי יוסף אמר לחזיק כולי עמלא לא פליגי דלרבי כי פליגי לומר דסבר רב יוסף כיון שחממת חמה וצינה הוא חזר אם כן נתיישא לגמרי מלין ולא קנה העירוב לרבי יהודה אלא כשחזר בלא טעם יתר על כן אמר ר' יוסי דאפילו הכי קנה עירוב והוא ליה לרב יוסף למנקט כי פליגי בלאומר אלא נקט במילתיה דרב יוסף לומר אלא מילתיה דרבה ודייק רב יוסף מכלל הוצרך כי יהודה עת צינה ועת חמה ורבי יוסי הוצרך:

כמאן אולא הא דאמר עולא. אף על פי שמוחזר מוחזק כמאן כרז יוסף ואליצא דרבי יוסי. מלשון אע"פ דייק דחזר מחמת חסמה ויניה ולא קנה עירוב לרבי יהודה וכרזה לא אחיא לזכ"ע צעי רבה שיאמר עת צינה הוא ואי דאמר עת צינה לא שייך לשון אע"פ ופי' זה דמוק ופי' אחרון דרש"י נראה לר"י עיקר: כמאן

דאמער עולא מי ש'החזיק בדרך והחזירו חבירו הרי מוחזר למה מוחזק ואי מוחזק למה מוחזר הכי קאמער מאן כרב יוסף ואליבא דרבי יוסי ברבי יהודה רב יהודה ליה כלכלה דפירי לרב נתן בר אושעיא כי הוה בית דרגא אמר ליה בית הכא למחר קדים ואזיל כמאן

ממנו שהיה רוצה לנאח ואמר לו לין פה צביתך היליה משום ציה: יהודה אם החזיק בדרך אע"פ שלא אמר לו חזרו לין פה אלא שחזר י' לר"י לאו דווקא דה"ה לחזר מעצמו אלא אורחא דמילתא נקט אבל י' שהתחיל לנאח ואמר לו חזרו לין פה עמדי היליה וקסבר רב יוסף י' תנן ר' יוסי אומר ומלאו חזרו כו'). כך שמעתי והרבה מגמגומין יש לא צבי חזקה כולי אלא כדר' יהודה אבל אמרי נואש ר' דפסיעה אחת חזקה לא צבי פליגי אלא בלבוש וא"כ אף בחזקה פליגי. ל"א ופסעמי חזקה לא כר' פליגי ר' יוסי ואחא לאקולי אחזקה פליגי דשמעיה לר' יהודה ולא הניחו קנה עירוב ובלבד שיאמר שציתמי לשם דהואיל והיה רוצה אי חזקה צעינן דאי לא החזיק לא הוי עני כי פליגי לומר דר' יהודה י' בעיקרו ולא אינטריך למיהדר ומיתניא כספא ואחא ר' יוסי למימר כיון דלרבי יהודה בלבוש שציתמי במקום פלוני קאמר אחאי פליגי אלא בדרך ממנא אבל האי כעשיר משוי ליה וקסבר ר"מ כל שחא אלא פליסי שהיה לו לבשר הלז מצינו שסילק עצמו מר"מ וצבי במקום דברים דר' מאיר אכל מי שהוא עשיר פליגי ובאומר שציתמי במקום וטעמא משום דמספקא לן היכא ניחא ליה הוא הואיל ולא אמר אם הרי זה חמר גמול מיצעי ליה: מוחזר. משמע שלא קנה שציתא כלל: יוסי תרתי צבי אמירה דלין פה וחזקה הכי צבי ליה כמאן אולא הא כר' יוסף אליבא דר' יוסי בר' יהודה. דצבי תרתי והוא הדין לרבה מאן אולא הא דעולא דלא צבי למימר שציתמי במקום פלוני דקאמר יהודה דאמר לא צעינן לומר (הג"ה). ואהך ליטנא ליכא למימר כרבה דצי יהודה תרתי צבי. עד כאן: אישפסא. שם אדם: כי הוא אויל. י' יורד מן העליה דהוא ליה החזיק בדרך: צים כהא. לין פה: כמאן

כמאן